

FONTAMARA

ROMAN

CEVIREN:
SABAHATTİN ALİ

IGNAZIO SILONE

EVRENSEL
BASIM
YAYIN

Bundan sonra Ekmek ve Şarap, Kar Altındaki Tohum, adlı romanları çıkmış, fakat ne yazık ki bilhassa bu son romanıyla, muharrir daha ziyade mistik bir dünya görüşüne sapmağa başlamıştır.

Muharririn başkaca, Paris'e Yolculuk diye bir hikâye kitabı, Faşizm adlı bir etüdü, Diktatörler Mektebi adlı, yarı roman, yarı hiciv bir eseri vardır.

ÖNSÖZ

Ignazio Silone

Burada anlatmak istediğim şeyler, bir sene evvel, Fontamara'da geçmişti.

Fontamara, Cenup İtalya'daki Marsika havalisinin en fakir, en geri köyüdür. Suyu boşaltılmış Fucino gölünün şimal tarafında, taşlı bir tepenin üzerinde, köhne bir kilisenin etrafında yüz kadar zavallı kulübe... Hepsi birer katlı, hepsi biçimsiz, havanın tesiriyle kararmış, yağmur ve rüzgârdan hırpalanmış, damları kiremit ve türlü türlü kırık dökük şeylerle üstünkörü örtülü. Bu evlerin çoğunda

bir tek delik var: Hem pencere, hem baca işini gören kapı. İçerde doğru dürüst bir döşeme yok, duvarları ise rutubet içinde; burada insanlar oturur, uyur, yemek yerler; erkekler nesil üretir, kadınlar çocuk doğururlar; burada domuzlar, eşekler, keçiler ve tavuklar hep birlikte yaşarlar.

Eğer birtakım acayip şeyler geçmeseydi, Fontamara hakkında, sahiden, söylenecek fazla bir söz yoktu.

Ömrümün ilk yirmi senesini Fontamara'da geçirdim. Bunun hakkında da söylenecek fazla bir söz yok. Yirmi sene aynı gök, aynı toprak, aynı yağmur, aynı kar, aynı evler, aynı kilise, aynı bayramlar, aynı yemek, aynı sefalet... Atalardan dedelere, dedelerden babalara, babalardan çocuklara geçip gelen bir sefalet...

Dünyanın ebedî dönüşü, zamanın yürüyüşü ve

tabiatın değişimi içinde, insan, hayvan ve toprağın hayatı...

Önce ekim gelir, sonra ayırık köklemek, sonra bağ budamak, sonra kükürt saçmak, sonra mahsul kaldırmak, nihayet bağbozumu, daha sonra?

Yeni baştan:

Ekim, ayırık köklemek, bağ budamak, kükürt saçmak, mahsul kaldırmak, nihayet bağbozumu...

Hep aynı şey, aynı değişmesi imkânsız şey, her zaman... Seneler geçer, seneler birbiri üstüne yığılır, gençler ihtiyar olur, ihtiyarlar ölür, ve insanlar eker, ayırık kökler, bağ budar, kükürt saçar, mahsul kaldırır ve bağ bozar. Peki sonra? Başka ne var?

Yine aynı şey. Daha sonra? Daima aynı şey!

Her sene bir evvelki gibi, her mevsim bir evvelki gibi, her nesil bir evvelki gibidir.

Yağmur zamanlarında aile işlerine bakılır. Yani herkes birbiriyle uğraşır. Fontamara'da birbiriyle hısım olmayan iki aile yoktur. Zaten küçük yerlerde çok kere herkes birbiriyle hısımdır. Herkesin menfaati birbirine bağlıdır. Bunun için de herkes birbirine girer. Bunlar hep aynı nizalardır, nesilden nesile kalan, bitip tükenmez davalar, bitip tükenmez masraflarla, herhangi bir çitin kime ait olduğunu ortaya çıkarmağa çalışan bir tip tükenmez nizalar. Çit yanıp kül olur, ama kavganın ateşi sürer gider.

Burada her şey zaruretlere bağlıdır. İnsan bir ayda 20 soldi biriktirir, ertesi ay 30, yaz sonunda hatta 100 soldi biriktirebilir; bu da on iki ayda 30 lireden kadar tutar. Fakat bu sırada bir hastalık, yahut buna benzer başka bir